

aan de kwaden Gods genade aanbieden en aan beiden op niet bedriegelijke wijze de genade van den Heiligen Geest beloven. Doch dat de goddeloozen door hun ongeloof bewerken, dat wat aangeboden is, voor hun van geen voordeel is. „Maar — aldus Calvin — zij kunnen niet maken, dat God niet trouw en de betekenening van het sacrament niet waarachtig zou zijn. De sacramenten behouden hun eigen kracht, opdat zij niet voor ledige en koude schouwspelen gehouden zouden worden. En wij worden vermaand, hoe misdadig de ondankbaarheid der menschen is, wanneer zij de heilzame instellingen Gods door misbruik niet slechts onnut voor zich maken, maar ook veranderen tot hun verderf".⁵⁾

En De Feenstra's conclusie, na van Ursinus den uitspraak: „Want alle kinderen der geloovigen zijn in het verbond en in de kerk Gods, tenzij zij zich buiten sluiten" geciteerd te hebben, is deze: „Als wij in het verbond zijn, dan zullen wij, of den zegen ontvangen door het geloof aan de beloften des Heeren, of wij zullen den vloek ontvangen, omdat wij in ongeloof de beloften Gods, die in den doop betekend en verzegeld zijn, hebben verworpen. Daarom willen wij niet spreken van een uitwendig en een inwendig verbond".⁶⁾

Naar zijn overtuiging wordt dit ook door belijdenis en Catechismus geleerd.

„De belijdenis zegt: „En voorwaar, Christus heeft Zijn bloed niet minder vergoten, om de kinderkerken der geloovigen te wasschen, dan Hij gedaan heeft om de volwassenen. En daarom behooren zij het teeken te ontvangen en het Sacrament van hetgeen, dat Christus voor hen gedaan heeft". De Catechismus antwoordt op de vraag: „Zal men ook de jonge kinderen doopen?" „Ja, mitsdien zij, alzoowel als de volwassenen in het verbond Gods en in Zijne gemeente begrepen zijn, en dat hun door Christus' bloed de verlossing van de zonden en de Heilige Geest, Die het geloof werkt, niet minder dan den volwassenen wordt toegezegd; zoo moeten zij door den Doop, als door het teeken des verbonds, der Christelijke Kerk ingelijfd en van de kinderen der ongeloovigen onderscheiden worden" (vr. 74).

In den Catechismus wordt dus geleerd, dat de kinderen der geloovigen gedoopt moeten worden, want zij behooren tot het verbond der genade, zij ontvangen de beloften des verbonds, zij moeten wandelen in de wegen des Heeren".⁷⁾

C. V.

⁵⁾ Idem; ⁶⁾ Idem; ⁷⁾ Idem.

UIT DE SCHRIFT

Wat is ERGER:

een „s.d.er" van BUITEN de KERK, of een individualist van BINNEN de KERK?

In de wet is geschreven: Ik zal door lippen van andere talen en door andere lippen tot dit volk spreken.

1 Cor. 14: 21a.

Paulus' eerste brief aan de kerk van Corinthe is, met name in het veertiende hoofdstuk, een dreigement met het oordeel Gods.

Met welk oordeel?

Met het oordeel der kerkelijke spraakverwarring.

Die is erger dan de Babylonische spraakverwarring.

Bij de Babylonische spraakverwarring ging het zóó toe.

De menschen wilden zich een naam maken; aldus het boek Genesis, Zich. Voor zich. Toen antwoordde de God met een oordeel: op zekeren dag verstonde de een den ander niet meer. De taal van den één werd een gesloten boek voor den ander. De sterkste blind-middelen immers zijn die van de spraak, de taal; toen dit blindmiddel niet meer functioneeren kon, was er meteen de ontbinding. De lippen van den één werden voor den ander tot „vreemde lippen"; de taal van den één was voor den ander geworden tot een „vreemde taal". De één werd den ander een „barbaar", d.w.z. zoo iets als een buitenlander. De ramp der vervreemding zette zich in, toen de menschen oecumenisch bezig waren. Ze wilden in oecumenisch verband „ZICH een naam maken". ZICH, d.w.z. den MENSCH. Den mensch der U.N.O., der vereenigde volken. En toen de één den ander niet meer bereiken kon door de taal, toen de één den ander een „vreemde", een barbaar werd, toen was die U.N.O. uit elkaar geslagen. En de bouw van haar Grootte Conferentie-Hall ging niet door. Dat was de toren van Babel. Babel betekent „poort-van-God"; en „god" was ditmaal de god der zichzelf als goddelijk praesenteerende oecumenische Mensch. En toen zei God: Ik maak daar Mijn „Babel" van; en daar zinspeelt de Bijbel op de betekenis „verwarring", die ook in den naam Babel gelegen kan zijn. De HEERE belacht den raad der vol-

ken, en breekt de gedachten der heidenen, die ZICH een naam maken.

Dit negatieve oordeel heeft God toen laten omslaan in een positieven zegen. Hij riep toen uit Abraham en zijn zaad de kerk. Die bond Hij een tijd lang in één natie. Met één taal. En die natie was een volk van typische letterknechten; hoe secuur hebben ze die taal en haar handschriften bewaard! Ze wisten lang niet allen, dat ze waren gepredestineerd tot het conserveeren van den bijbel.

Zoo kwam er de kerk. — — —

De kerk nu is het huis, waarin God Jahwe ZICH een naam maakt. Tot Mozes zegt Hij, dat de plaats van den eeredienst, in eerster instantie dus: het altaar, de steen is, waar Hij ZIJN NAAM gedachtenis sticht, ZIJN Naam.

Op den Pinksterdag nu haalt God die kerk uit de banden van die ééne natie, met haar ééne taal uit. Hij laat voortaan de kerk uit ALLE taal en uit ALLE natie en uit ALLE tong vergaderen. Maar dan ook UIT alle taal, en UIT alle natie en UIT alle tong. Hij doet dat door de kracht der prediking van het Woord.

Hier krijgt „Woord" den vollen nadruk.

Maar „prediking" óók.

Er moet in die kerk GEPREEKT worden. Want door het GEHOOR van het gepredikte Woord werkt Hij het geloof, en versterkt Hij het ook. Wie aan de prediking tomt, en de prediking in de volkstaal geen voertuig acht van het werkelijke Woord, die zaagt de stutten onder het oecumenische GODSgebouw weg; en dan komt er vast en zeker een oecumenische BABELS-toren voor in de plaats. Eén van beide: er komt een U.N.O. van vereende volken, die in naam van het natuur-recht ZICH weer een naam gaan maken, en daarmee den Antichrist den weg bereiden voor zijn verschijning, b.v. door een U.N.E.S.C.O., een opvoedings-instituut voor alle sjouwlerui en opperlieden van den Babelstoren, die opnieuw wordt opgetrokken, OF: er komt een U.C.O., een organisatie van vereende KERKEN, gebaseerd niet op natuur-recht, doch op geschreven Woordrecht, getrouwd aan de prediking, die harerzijds vertrouwd wordt als van God gegeven bindmiddel voor die menschen Gods, die HEM Zijn naam gunnen, en dus ZIJN Naam, geopenbaard en gespeld in dien van Jezus Christus, den Christus-der-Schriften, gedachtenis willen gaan stichten. Niet bij steenen altaren, maar in de „altaren-der-harten", waar de dankoffers bereid worden voor de aán-gebrachte verlossing.

Geen wonder dan ook, dat na Pinksterfeest de Satan doet wat hij kan, om nu die kerk te infiltreren zóó, dat dat machtige bind-middel, hetwelk God aan Zijn menschen gaf, n.l. het GEHOOR van het gepredikte Woord, zijn krediet kwijt raakt, en niet meer vertrouwd wordt in zijn kracht. Als Satan dat GEHOOR belemmeren kan, dan ligt de kerk voor hem bloot als een terrein, waarop Babels spraakverwarring kan worden „gewroken" door een da capo in den vorm eener CHRISTELIJKE, en dan nog wel KERKELIJKE spraakverwarring. Neem, hetzij op de manier der mystiek van de middeleeuwen, hetzij naar den trant der Wederdoopers uit de dagen van Calvin, hetzij op de wijze van Barth, Brunner, Van der Leeuw, Van Ruler en tutti quanti, aan de kerk het geloof in de goddelijke werkzaamheid, en kracht (efficacia) van het GEHOOR van het GEPREDIKTE werkelijk goddelijke Woord af, en Satan heeft zijn zin. Zet zulke profeten in de aula van de Theologische Hoogeschool van de dusgenaamde Gereformeerde Kerken in Nederland te Kampen, Oudestraat 6, en hij heeft zijn weg al aardig zien bereiden. Ja, word nu maar boos. Maar vraag dan ook nooit meer om „ontdekkende" of „concrete" prediking. Of anders: weerleg. —

Paulus, lang geleden, heeft er van gehoord, hoezeer de kerk van Corinthe alzóó aan Satan ten prooi gevallen was. De menschen, die pas door de prediking van Paulus vereenigd waren tot kerk, hadden in Corinthe de LIEFDE voor het GEHOORDE gepreëte Woord verlaten. En ze waren nu VERLIEFD geworden op het niet-meer-hoortbare individualisten-gedoe van bizarre zielen. Ze spraken daar in Corinthe in „tongen". Niet in heusche vreemde talen, die altijd nog duizenden menschen, soms miljoenen, tot bind-middel dienen; zooals het op den Pinksterdag geweest was, toen, door een SPREEK-wonder, God zijn eigen groote werken had laten verkondigen in leders taal-van-den-dag. Neen, in Corinthe sprak men in „tongen". Dat wil zeggen: in een soort van geest-verrukking, die men zóómaar aanzag voor Geest-verrukking. De verrukking van den éigen geest werd zóómaar aangezien voor een verrukking van wége Gods Geest. Hier een broeder, die zóó ontzaglijk gespannen kon hiden, dat hij straks, vanwege de pure spanning van zijn nerveuzen geest, de heele gemeente vergat en een monoloog tegen den hemel begon; men kon hem niet meer volgen. Ginda een zuster, die zóó was meegesleept door God..... of zichzelf, dat ze allerlei onverstaanbare klanken uitstootte. Geen menschenkind kon er uit „wijs" worden. Dus kon ook geen mensch meer eruit „wijs-woorden-tot-zaligheid". Maar in Corinthe vonden ze dat „niet-er-uit-wijs-kunnen-woorden" zóó mooi, dat ze dat heele probleem van wijs-woorden-tot-zaligheid maar vergaten. Ze HOORDEN

heel wat klanken; maar ze hoorden het geklank niet, ze hoorden geen gepredikt Woord. De preek kreeg geen kans meer. Wat zou trouwens „zoo'n preek". Pathos, meneer, pathos! Extase, mevrouw, extase! Geen „kanalen", m'n goeie man, zooals die dorre letterknechten, die met tekst-en-UITLEG komen; want een kanaal-tje is maar zoo'n alledaagsch menschen-gedoente. Maar bruisende rivieren. Klateren moet het in Gods huis, niet „klinken". Klinkende wóórden, nu, daar zegt een beschááfd mensch niet veel goeds van. Maar klaterende stróómen-van-Geest-in-lievelingsgeesten, dat is het ware. Zie hier een nota ecclesiae, een ken-merk der levende kerk. Laat Mozes (Deut. 18) maar zeggen, dat de heidenen zweren bij aristocraten-figuren met veel geheimzinnigheid, zooals guichelaars, tovenaars, waarzeggers, doodenbezweerders, en dat Jahwe nu aan Mozes' kerkvolk een Profeet (plus een profeten-stand) zal zenden naar wien men HOOREN moet, en die net zoo één is als Mozes zelf, een man, op wien ge desnoods vitten kunt, die vlak naast u kan gaan zitten, uit uw broederen, uit uw volk, met uw eigen bind-middel-van-taal. Mozes, — dat is al zoo lang geleden. Neen, maar Korinthe. Geest-vervoering. Mystiek. Ont-rukking. Ont-wording. Ont-likking. Pathos. Wolkbreuk. Een gat-in-den-grond (Hohraum!). De vaste bodem, waarop op iedereen, Jan Rap en zijn kerkmaat, kan gaan stáán, onderwoeld, ópgebroken, wég.....

Ha, zegt Paulus, maar dat kén ik.

Dat kén ik, als daar iemand staat te praten tegen God, maar niet staat te SPREKEN ONDER DE MENSCHEN. Dat kén ik, als de geest van den profeet niet meer den profeet onderworpen is; als de dusgenaamde profetie er met den profeet van door gaat. Dat kén ik, als de bidder zijn zelf-controle kwijt is; als het dusgenaamde gebed er met den bidder van door gaat, met hem op-den-loop-gaat. Dan is de geest van den bidder niet meer aan hem onderworpen. Dan spreekt de man geen STICHTING, geen op-bouw van de kerk. Hij is dan zóó erg met zichzelf bezig, dat hij vergeet zijn steentje te leggen op het plekje, waar God hem aan het werk gezet heeft, boven op den steiger van het gebouw, dat de ANTI-BABEL-TOREN heet, het kerkgebouw, waar God-Jahwe ZIJN naam gedachtenis wil hebben gesticht. Ge-sticht.

En dan dreunt Paulus het door de kerk: ziet ge nu niet, dat hier bij u de één den ander een barbaar wordt? Barbaar betekent hier niet zoo iets als: leelijk, ruwaard, wreedaard, monster. Het wil hier alleen maar zeggen: buitenlander, vreemde.

O neen, we hooren Paulus niet zeggen, dat die broeder van daareven, die zóó mooi kon bidden, dat hij heelemaal weg-raakte in de gemeente-vergadering, of die zuster, die was gaan gillen, zulke slechte monsterachtige menschen waren. Hij blijft af van hun geestelijk leven, en Gods mogelijkheden daarin. Hij zegt zelfs, dat het best kan wezen, dat in sommigen hunner, of misschien zelfs bij hen allen, tot op zekere hoogte Geestes-werkingen na-werken. Maar hij protesteert: de Geest-van-zondagmorgen, wel, dat is de Geest-der-vergadering. Hij sticht gemeenschap. Hij wil u samen wat laten HOOREN, waar ge houvast aan hebt, gij met uw babies, en uw op-groeijende jeugd. En als die Geest op zondagmorgen zegt: nu sloeg zooveel de toren van Corinthe den slag van negen uur, en nu is het MIJN tijd voor een bind-middel-van-en-voor-ALLEN, dan moet ook de vroomste ziel oppassen, Mij niet in den weg te gaan staan, om te zeggen: maar kijk nu eens naar mij, aristocraat-van-geest-en-Geest, hoe „mooi" ik wel ben, en houdt allemaal den adem in, en uw tong stil, vooral de voorganger. Paulus zegt: ik heb ook wel „ervaring" van zulke dingen. Maar als ik in de VERGADERING ben, wel, dan wil ik liever vijf woorden zeggen waar ik bij kan, en gij ook, dan tienduizend woorden in een „tong" waar niemand meer hou-vast aan heeft. Niet „kijken" naar een mensch, maar hóóren naar God; dat is hier de vrucht des Geestes.

En nu wordt Paulus zóó streng, dat ze bij ons vandaag zouden zeggen: het is een schandaal. Hij zegt: ik kén dat, ik kén dat. Reeds Jesaja sprak er van. In de wet, d.w.z. in het Oude Testament (den toenmaligen bijbel) is ervan geschreven. Daar staat óók al zoo iets geteekend, als gij hier in Corinthe zoo prachtig vindt. Alleen maar: daar heet het rondweg: een vloek, een oordeel.

Hij zegt: lees maar eens Jesaja 28. Daar zegt de profeet de waarheid aan de valsche profeten en de luie, hun ambt vergetende priesters van Jeruzalem, de hoofdstad. Het kerk-centrum. De vooraanstaande lieden van de kerk. Praedadviseurs-over-heel-de-linie. Hij pakt ze nog al hard aan, na vs. zeven. En als Jesaja hen zoo streng critiseert, dan nemen zij zelf het woord, en zeggen in koor: denkt die man soms, dat wij kleine jongens zijn? Wij zijn toch óók vakmensen? Wij krijgen toch óók orakels, en zoo? Die man, zeggen ze, met zijn onophoudelijke kritiek, die kent geen vrijheid, geen blijde-boodschap. Hij kent geen begrippen als „vergunning" en „mogen" en „ieder-zijn-ruimte-gunnen". Hij is een echte drijver; het is bij dien man allemaal „moeten", wat de klok slaat. Bij hem is het gebod op gebod, regel op regel, hier een beetje, daar een beetje, altijd heeft hij wat.

En als ze zoo hem smalen, dan weerspreekt Jesaja:

het is nie
heid, ver
nade, en
en dan z
naar dat
ren. En
Binnenke
assyrisch
hem met
hier een
gel op re
Groot-A
paragra
ningen
die „vre
tenland
schenk w
gelie ver
zal in da
uw jong
barbaars
de uithe
het Assy
lemsche
zal dan
ZIJN vre
niet mee
vrijheid
der de t
hebt, wi
o taal-w
der evan
van Mos
Maar
Wel, e
mooi (n
haar ex
krijgen
als die
ronselaa
op het t
Hun fun
den dooc
van ha
Salomo
men en
Salomo's
predikt
BARE ge
derde ke
— Paul
m o r g
„barba
individu
Christus
tus zelf
de kerk
geweest
zegt Pr
vergader
den kirk
En da
die vanc
uit hun
veel van
met ijaz
Maar m
mensch
orieën,
den eer
zaamhe
genomes
gestalte
gehalte
kan, da
Als
naast
waarsch
gen alle
vereinig
6, waan
onhisto
dan wo
vidualis
spreken
niet me
controle
de ande
Jesaja
op tafe
soms he
open m
zóómaa
ó m d a
toetsing
Maar
door o
WOORD
ten wij
verific
nen.
Dan
heeten
ze zijn
spraak
U.N.E.
gang te